

vægelig og har flyttet sig i høj Grad, og 12 Fods Kurven ved de senere Opmaalinger viste sig at være kommen længere fra Land. Alle disse Grunde, forekommer det mig, gøre, at hvis man vil lægge en Havn paa Anholt, bør det være ved Stenklipperne. Det, det for mig kommer an paa, og hvorfor jeg har fremført dette, er, at jeg synes, at der vilde være Rimelighed i, at naar Indenrigsministeren er fremkommen i 1891 med Forslag om en Havn derovre, og har anbefalet den paa den Maade, som her er stet, og som er ret indtrængende, Regeringen da har visse Forpligtelser til at lade de Folk, som ere interesserede deri, altsaa ikke blot Behoerne, men ogsaa Fisterne, saa at vide, hvorledes Sagen stiller sig. Hvis man altsaa kan sige til dem, der ere interesserede deri: Der kan ingen Havn blive, fordi der ingen Penge er i Kassen, eller der kan ingen Havn blive, fordi Befolkningen ikke vil spare til Nyttens, lader det sig høre. Hvis jeg, i hvis Valgkreds Anholt ligger, og som er nærmest dertil, kan sige: Der kan ingen Havn blive, fordi de fleste Folk, som have Kendskab dertil, mente, at den skal ligge ved Stenklipperne, medens Vandbygningsdirektøren, som Indenrigsministeren retter sig efter, mener, den skal ligge ved Drætbjerg, og Sagen strandede derfor, da den sidste Gang var for i Folketinget, idet det var aabenbart, at det høje Ting var for at bevilge en Havn ved Stenklipperne, medens Indenrigsministeren var for at lægge den paa et andet Sted, saa er det noget, som for mit Vedkommende ogsaa kan lade sig høre. Jeg har fremført dette, fordi jeg haaber paa en Medbegørelse fra Regeringens Side, om hvorvidt den agter atter at forlange en Bevilling til Anlæg af en Havn paa Anholt, og om den agter at gøre det paa samme Sted som sidst, eller om den mulig har i Sinde at lade foretage fornøvede Underjøgelse.

H. Nielsen: Ved første Dags Behandling af dette Finansforslag, da de 3 første Talere havde udtalt sig, saa det ud, som om Forhandlingen skulde været knækket over og Finansbehandlingen dermed endt, og jeg skulde, hvis det var stet, ikke have beklaget mig derover, trods det, at jeg har en Sag, jeg baade er opfordret til og føler som min Pligt at drage frem ved denne Fi-

nansbehandling. Naar jeg ikke desmindre med No vilde have fundet mig i en hurtig Slutning paa Forhandlingerne, saa ligger det væsentlig i, at der er mere Sandhed end der burde være i, hvad vi nu hørte fra det ærede Medlem, som nys satte sig, som udtalte, at denne Forsamling nærmest er en konvergerende Forsamling. Det er vist en Erfaring, som afskillige ærede Tingmænd have gjort i de senere Aar, at de kunne være meget optagne af en Sag og arbejde for denne, men det er sjældent, at det lykkes dem at saa den udtrykt i en Finansbevilling, og selv om det sker, saa vide vi alle, at der er en til Bished grænsende Sandhynlighed for, at naar den 1ste April kommer, saa er det ikke vor Afstemning under Sagen, der er det afgørende, men saa er det Ministeriets Vilje, som træder ind som lovgivende Myndighed for finansielle Bevillinger her i Landet. Nu, da Forhandlingen er skredet saa langt frem, og saa mange have taget Ordet angaaende saa mange forskellige Ting, skal jeg heller ikke undlade at henlede Opmærksomheden paa en enkelt, bestemt Sag, jeg særlig vil tale om, medens jeg maatte tillige ved Siden deraf skal komme til at røre ved enkelte andre Punkter — der er jo nævnt saa mange forskellige Ting, som kunde give Lejlighed til Omtale. Den Sag, jeg særlig vil opfordre til at henvende Opmærksomheden paa, er en Bevilling til Sydøst Husmandsforening, og jeg haaber, det maa være mig tilladt kortelig at sige lidt om, hvad denne Forening er. Der var for godt en halv Snes Aar siden nogle jydte Husmænd, Daglejere og Smaahaandværkere, der sluttede sig sammen med det Formaal, at de vilde forsøge ved egne Sammenfund og ved de mulige Tilskud, de kunde saa fra Amter, Kommuner, Sparekasser, Banker og lignende Institutioner, kort sagt, hvor de kunde saa velvilligt Dø for det Formaal, de sigtede til, at samle saa mange Penge, at de paa deres gamle Dage kunde give sig selv en Alderdomsunderstøttelse. Det var jo en ret stor Tanke, de vilde sætte ud i Livet, men de have, forekommer det mig, gennemført den i alt Fald saa vidt, at den nu fortjener større Opmærksomhed og ogsaa fortjener Støtte fra Statsmagtens Side. Under forskellige Brydninger, Svingninger og Be-